

GRETA KIISKI

Kuin viimeinen suudelma



Kuin viimeinen suudelma

Greta Kiiski

Kuin viimeinen suudelma

SAGA Egmont

Kuin viimeinen suudelma

Cover image: Shutterstock, Adobe Firefly & Unsplash
Copyright ©2022, 2026 Greta Kiiski and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727357416

1st POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

1

Sormus

Heli voiteli sämpylänpuolikkaita levitteellä ja vilkaksi keittiönsä ikkunasta. Edellispäivän sääennuste oli ennakoinut täydellistä retkisäätä ja pitänyt lupauksensa. Aurinko paistoi puolipilviseltä taivaalta, eikä lämpötila ollut liian lämmin, mutta ei koleakaan. Pilvet uhkasivat päästää sateen maahan saakka pohjoisessa, mutta näin keskellä Suomea ei ollut vaaraa, että tänään olisi kastunut.

Heli höyläsi siivut juustosta ja asetteli ne leiville ennen kuin avasi lähimarketista ostamansa kinkkuleikkelepaketin. Hän kuivasi huolellisesti huuhtelemansa salaatinlehdet, ja pian evässämpylät olivat kansia vaille valmiit. Hän pakkasi reppuunsa lisäksi

kivennäisvesipullon, banaanin, pienen termospullollisen kahvia sekä voisilmäpullan. Enköhän minä näillä pärjää, Heli ajatteli ja hymyili tyytyväisenä. Hän oli jo pitkään suunnitellut päiväpatikointia Naavakallion kansallispuistoon, jonka reittejä oli kunnostettu urakalla muutaman vuoden ajan. On ollut kyse vain saamattomuudesta, etten ole aiemmin lähtenyt, Heli soimasi itseään. Nyt hän oli vihdoinkin ottanut retken asiakseen. Hän oli etsinyt kaapistaan vanhat vaelluskenkensä, jotka olivat nähneet parhaimmat patikointinsa. Pitkät kal-sarit sai unohtaa, eikä tuulenpitävän takinkaan alle tarvinnut lämmikettä, lyhythihainen tekninen paita riittäisi. Heli asetteli päähänsä leveähkön siniharmaan pannan, jonka hän oli itse ommellut, ja katsoi peiliin.

– Minä tarvitsen tämän breikin, hän totesi kovalleen. – Eikä minun tarvitse selitellä ratkaisujani kenellekään.

Helistä tuntui, että hänen oli pitänyt pitkään vain vakuutella kaikille – eniten itselleen – että hänen ulkokuorensa kätki sisälleen loppuun palaneen opettajan, vaikka se ei välttämättä näkynyt ulospäin. Ajellessaan parinkymmenen kilometrin matkan kohti Naavakallion aluetta hän mietti, miten erityisesti kahden viime lukuvuoden aikana

hänen rakastamansa työ yläkoulun englannin ja ruotsin kielten opettajana oli alkanut tuntua päivä päivältä raskaammalta. Oppilaista oli tullut levottomia, ja kodin ja koulun yhteistyö oli lisääntynyt. Opettajien oli osallistuttava erilaisiin hankkeisiin ja vaikka mihin muuhun ylimääräiseen. Kaikki eivät enää ehtineet tai jaksaneet panostaa perustyöhön eli opettamiseen niin paljon kuin olisivat halunneet.

Kun Heli oli kuivannut kyyneliä poskiltaan jokaisena aamuna ennen astumista koulun ovesta sisälle, hän oli vihdoinkin havahtunut, ettei niin voinut jatkua. Työterveyslääkäri oli kirjoittanut kolmen viikon sairausloman joulun jälkeen, mutta Heli oli tunnollisena ihmisenä tuntenut syyllisyyttä siitä, ettei suoriutunut työstään. Kun lääkäri oli jatkanut sairauslomaa kuukaudella, Heli oli kokenut hylkäävänsä nuoret, joista useimmat olivat helppoja oppilaita. Mutta hän ei jaksanut niiden hankalien, jopa väkivaltaisten kanssa. Eikä siinä muussa työssä, joka ei liittynyt suoranaisesti opettamiseen.

– On surullista, että opettaja uupuu työssään, työterveyslääkäri oli jutellut lempeällä äänellä ja katsonut vastaanotolla silmiin. – Sellainen on valitettavan yleistä nykyään, mutta usko minua, kun sanon, että siitä toipuu. Jotkut hitaammin kuin

toiset, kukin omassa aikataulussaan, eikä kenenkään pitäisi verrata itseään muihin.

Lääkäri oli valottanut, että kun useimmat palasivat työhönsä uupumuksen jälkeen, työnkuvaan tehtiin muutoksia, jotka edesauttoivat jaksamista.

– Me autamme siinä. Ei ole kuitenkaan tavatonta, että joillekin työuupumus on merkki siitä, että on suljettava yksi ovi, jotta toinen voisi avautua. Kaikilla ei ole siihen rohkeutta, usein taloudellisista syistä, mutta tiedän monia tapauksia, joiden kohdalla elämä on tullut vastaan uudella mielekkäällä tavalla, runsain antimin, kun sille on vain antanut mahdollisuuden.

Työterveyslääkärin sanat olivat jääneet lähtemättömästi Helin mieleen. Oliko hänen aika muuttaa elämänsä suuntaa? Eikö opettajuus ollutkaan kutsumusammatti? Eikö hän ollutkaan eläkevirassaan?

Useimmat Helin läheisistä olivat vähätelleet tämän burnoutia:

– Mikä tuossakin työssä on ollessa: päivätyö ja kesät vapaat! Helin isä oli motkottanut ja pudistellut päätään.

Sitten tämä oli jatkanut, miten ennen vanhaan ihmiset eivät valittaneet ja väsyneet, vaikka uurasivat kellon ympäri ja enemmänkin eivätkä nauttineet eduista tai lakisääteisistä tauoista.

Helin mielestä hänen bisneshenkinen isänsä oli kaukana nykyajan arkitodellisuudesta. Isä oli luonut rakennusalan yrityksensä kovalla työllä, mutta oli antanut nuorempien johtajien päättää asioista jo vuosien ajan. Nykyään isä nautti ainoastaan sievoisista summista, joita hänen tililleen tupsahdelti, vaikka ei tehnyt muuta kuin katseli muiden tekemisiä päältä. Joka tapauksessa isän ja monien muidenkin sanat satuttivat.

Heli oli palannut töihin lukuvuoden viimeisen jakson ajaksi ja yllättynyt siitä, miten paljon oppilaat ja työkaverit olivat häntä kaivanneet. Se liikutti ja piristi. Heli kertoi miettivänsä asiaa vielä kesän ajan, mutta todellisuudessa hän oli lukinnut päätöksensä: tämä olisi viimeinen kevät tässä koulussa, tässä työssä.

Heli saapui Naavakallion kansallispuiston parkkipaikalle, jossa oli jo runsaasti autoja, vaikka kello ei ollut vielä yhdeksääkään. Luontokeskusta oltiin juuri avaamassa. Ihmiset jonottivat jo ovella, kuka hakemaan karttaa, kuka aamiaiselle tai ostamaan viime tipan eväitä. Heli oli tutkinut reittejä etukäteen. Hän ei halunnut lähteä merkitsemättömille poluille, vaan oli päättänyt kiertää 12 kilometrin pituisen Naavaämmän lenkin. Se lupasi helpohkon

maaston maltillisilla korkeuseroilla ja paljon erilaista nähtävää.

Hän kiristi kengännauhansa ennen kuin nousi autostaan ja sipaisi huuliinsa rasvaa.

– Ei kai se ole kuin menoksi, Heli totesi ääneen.

Hän heilautti reppunsa varovasti selkäänsä ja lähti katsomaan opastetaulusta, millä symbolilla Naavaämmän lenkki oli merkitty.

Reitti lähti nousemaan nopeasti harjuille, joilta avautui upeat näkymät kymmenien kilometrien päähän. Heli ihasteli metsien vehreyttä ja järviä, joihin aurinko ulotti aamupäivän säteitään pilvien lomasta. Kaupungin piiput ja tornit siinsivät kaukana metsien takana. Kasvillisuus imaisi sen metelin ja huminan uumeniinsa, joten Naavakalliolla saattoi erottaa vain lintujen liverryksen ja kasvien kahinan. Samoilijat tuntuivat astuvan luonnon pyhyteen arvokkaasti sitä kunnioittaen ja taivalsivat reittejään hiljaa kuin kirkossa.

Heli hengitti syvään ja tankkasi itseensä luonnon rauhaa ja raikasta ilmaa. Hän tunsu mielessään levollisuutta ensimmäistä kertaa pitkästä aikaa. Astellessaan pitkospuilla leveän kosteikon yli hän tajusi, etteivät edellisen talven käänteet tai viimeisten vuosien raskaus painanut hänen kehoonsa ja askeleissaan, kuten vielä muutama viikko

aikaisemmin. Mikään meditaatio tai hengitysharjoitus ei ollut rauhoittanut Helin kehoa ja mieltä samalla tavalla kuin luonto. Nähtyään kevään ensimmäiset valkovuokot ja vihertyvät puiden oksat Heli oli kokenut jonkinlaisen valaistumisen ja tiennyt, että luonto hoitaisi häntä parhaiten.

Kolme kilometriä taittui huomaamatta ajallisesti, mutta luonto ehti siinä ajassa tarjota runsautta aisteille. Heli pysähteli välillä seuraamaan joutsenpariskunnan kaulailua lammella tai kuuntelemaan sisiliskon suhailua lehvien keskellä niin pitkäksi aikaa, että eläimen erotti tummanruskeasta maasta. Hän antoi auringonsäteiden heliä kasvojaan aina, kun se kurkisti pilven reunan takaa. Maa, joka puski pintansa läpi hanakasti uutta, löyhytti kosteaa tuoksua ympärilleen. Niin kuin luontokin, Heli tiesi olevansa jonkin uuden äärellä, ja kiitteli mielessään universumin viisautta ohjata pientä kulkijaansa.

Ensimmäiset makkaranpaistajat olivat pakkaamassa tavaroiitaan ja roskiaan reppuihinsa taukopaikalla. Savu kiemurteli nuotiosta yläilmoihin. Heli suuntasi iloisesti liplattavan puron lähetyville ja istahti laakealle isolle kivelle ensin vain aistimaan kesäkuista kauneutta. Viimein hän kaatoi termospullostaan

höyryävää kahvia mukiinsa ja haukkasi palan täytetystä sämpylästä. Kylläpä kaikki maistuivat hyvälle, hän ajatteli erottaessaan jokaisen aromin eväistään. Kahvikin tuoksui makeammalle kuin pitkään aikaan. Ehkäpä koko kehon jännitys oli turruttanut aistitkin raskaina aikoina. Kehoa kihelmöi mukavasti, ikään kuin se olisi ollut valmiina uuteen seikkailuun, vaikka Heli ei varsinaisesti mitään kummempaa odottanutkaan. Aika näyttäisi uuden suunnan. Hänellä ei ollut kiire minnekään.

Heli sulki tiilenpunaisen reppunsa vetoketjut huolellisesti ja nosti sen selkäänsä. Hän alkoi solmia vielä kengännauhojaan, jotka olivat auenneet. Kumartuessaan kohti kenkäänsä hänen näkökentässään välähti jotain. Katse kiinnittyi johonkin kiiltävään, joka säteili kiviröykkiön kolosta.

Mitähän tuolla mahtaa olla, Heli aprikoi. Tuskinpa mitään ihmeellistä. Kuoppahan saattoi olla vaikka jonkin eläimen pesäkolo, johon asukki oli keräillyt aarteitaan. Ehkä minä vain kuvittelen kaiken, Heli päätteli. Entä jos siellä oli tölkin avausrengas, jonka joku oli heittänyt luontoon? Siinä tapauksessa se olisi toimitettava asianmukaisesti kierrätettäväksi.

Heli kääri hihansa ja alkoi ujuttaa kättään terävakulmaisten kivien välistä kohti koloa. Kiiltävä

esine ei ollut kaukana, mutta se oli inhottavasti jonkin pehmeän, tumman maa-aineksen seassa. Entä jos jokin eläin näykkäisee minua ranteesta, kun kotirauhanriikkoja tunkeutuu sen asumukseen, Heli säikähti. Hän nappasi turppaan nopeasti isolla otteella ulos kolosta niin, ettei kiiltävä pieni esine tippuisi siitä ja katoaisi syvemmälle koloon.

Helin hengitys alkoi tihentyä, kun hän pian huomasi, mitä hän oli oikein löytänyt.

– Voi mahdoton, miten kaunis sormus! hän ihasteli ääneen. – Tämähän on varsinainen aarre!

Kenenkähän se oli, ja miten se oli joutunut koloon, Heli ihmetteli ja alkoi puhdistaa sormusta taskustaan kaivamalla nenäliinalla. Hän astui puron reunalla olevalle kivelle ja kyykistyi huuhtelevaan sormusta ja mustaan multaan likaantuneita käsiään. Sitten hän kohotti sormuksen kohti taivasta ja tarkasteli sitä lumoutuneena. Siinä oli kaksi kultaista rengasta, jotka oli liitetty yhteen viidellä kimaltavalla jalokivellä.

– Mielettömän kaunis! Heli toisteli ääneen käännellessään sormusta eri valoon, jolloin kivet suorastaan tuikkivat.

Renkaiden sisäpuolella oli kaiverrukset, mutta Heli ei saanut niistä selvää paljain silmin. Hän laittoi sormuksen lompakkoonsa talteen ja

jatkoi vaellustaan, joka oli saanut arvoituksellisen käänteän.

Kaksi kuukautta myöhemmin Heli harppoi mutkittelevaa jokivartta kulkevalla ulkoilureitillä. Hänen mielensä oli toisaalta jännityksestä levoton, toisaalta innosta malttamaton. Hänen sydämensä syke otti vauhtia, kun lehtometsikön takaa avautui suora näkymä Viirilän kartanon tiluksille. Hän näki viimeisen päälle siistityn puutarhan hedelmäpuineen ja marjapensaineen sekä kasvimaan, joka oli juuri alkanut tuottaa tämänvuotista satoaan. Menneen kesän aikana huoltomaalatut aitat ja vanha navetta loihtivat seudulle idyllisen miljöön, vaikka kaupungin liikenne humisi vain muutaman kilometrin päässä. Villisti luonnontilaan jätetyllä rantatöyräällä kasvoi monenvärisiä kukkia, joille pörriäiset kilvan suuntasivat. Ilmassa oli syyskesän tunnelmaa, vaikka lämpömittari oli näyttänyt Helin kotiparvekkeella yli 20 astetta. Aurinko ei jaksanut kivuta enää samoihin korkeuksiin kuin vielä muutama viikko aiemmin, ja illat hämärtyivät nopeasti.

Heli ohitti punamullalla maalatut pienemmät rakennukset, ja hänen edessään kohosi keltaiseksi maalattu empiretyyppinen päärakennus.

Kaksikerroksinen talo ei ollut valtava. Heli muisti lukeneensa taannoin paikallislehdestä, että sen sisälle mahtui ison salin ja uuden keittiön lisäksi muun muassa lasitettu veranta ja useita huoneita, joita isäntä oli uudistanut toimittajan mukaan hyvällä maulla. Joki haarautui päärakennuksen edustalla niin, että Viirilän väellä, Juholoilla, oli oma yksityinen uimapaikkansa ja venelaiturinsa, jotka eivät näkyneet lukuisille ohikulkeville ulkoilijoille.

Omenapuiden oksat notkuivat jo melko suurista hedelmistään, joiden pitäisi jaksaa kypsyä vielä jokunen viikko. Heli tiesi, että kartanon isäntä Eerik Juhola myi niitä ja muita tilansa tuotteita suoraan tilaajille syksyn REKO-lähiruokatilaisuuksissa ympäri seutua. Hän oli käynyt tarkkailemassa miestä etäältä, mutta ei ollut rohjennut kaupolle. Eerik Juhola oli melko tuntematon suuruus, vaikka hän oli asuttanut kartanoa jo melkein 10 vuotta. Hänen ikääntyvät vanhempansa olivat huhujen mukaan olleet myymässä sukunsa hallussa kymmeniä vuosia olleen kartanon maineen ja metsineen, kunnes heidän nuorempi poikansa oli suopunut sukupolvenvaihdokseen. Kaupunki olisi halunnut kartanosta matkailukohteen, kun entinen isäntäpari oli jättänyt tilanhoidon, mutta Eerik Juhola oli tehnyt tiukasti selväksi, että Viirilän kartano pysyi

yksityiskotina. Eerik ei halunnut millään muodoin julkisuuteen, joten häntä ei nähty esittelemässä elämäntapaansa sen enempää kaupunkiaviiseissa kuin naistenlehdissäkään, vaikka kartanorakennus oli historiallisesti kiinnostava. Heli oli nähnyt, miten mies palveli asiakkaitaan leppoisasti niitä näitä jutellen, mutta tuntui siltä, että hänen yksityisyyttään kunnioitettiin eikä häneltä tivattu henkilökohtaisia asioita.

Päättä ajettava ruohonleikkuri ajoi tallista pihaan vienosti huristen. Helin sydän jätti sykäyksen väliin, kun hän huomasi, kuka istui kuskin paikalla: Eerik Juhola. Heli näki jo kaukaa, että mies oli hyvin ruskettunut ja miten aurinko oli kutonut raitoja hänen hiuksiinsa, joista osa liehui ilmavirran mukana päälläella puolelta toiselle. Mies hymyili. Helistä näytti siltä, että tämä nautiskeli pyörähtaessään ison terijoensalavan ympäri kuin koeajolla. Pian vanhempi mies asteli kohti tilanomistajaa huterin askelin kävelykeppiinsä tukeutuen ja keskeytti nuoremman aloittaman urakan. Miehet keskustelivat hetkisen. Sitten harmaahapsinen vanhempi isäntä lähti köpöttelemään pienin askelin rakennusten taakse. Eerik Juhola käynnisti koneensa uudelleen ja kurvasi pian kartanon kulman takana olevalle jokitörmälle.

Romantiikkaa ja salaisuuksia vanhan kartanon varjossa

Heli on viittä vaille loppuun palanut opettaja. Rentoutuakseen hän lähtee Naavakallion kansallispuistoon ja löytää arvoituksellisen, vanhan sormuksen. Sormuksen kaiverrukset johdattavat Helin läheiseen Viirilän kartanoon, jonka isäntänä häärii komea Eerik Juhola. Heli iskee heti silmänsä mieheen, mutta sitten hän saa odottamattoman työtarjouksen entiseltä opiskelukaveriltaan Tomilta. Selvittääkseen sotkut Helin on seurattava sydäntään.

Nimimerkki **Greta Kiiski** kirjoittaa ihastuttavia, romanttisia rakkaustarinoita, jotka ovat saaneet vankan lukijakunnan.